

[Kai Moltke.]

kan man dog ikke være i tvivl om, at der, når der indtræffer en eksplosion i Sydafrika, meget let kan opstå tilstande, som drager andre afrikanske stater aktivt med ind i disse begivenheder, og det er vel for sent at beskæftige sig med en trussel mod freden, når krigen allerede er en kendsgerning.

Hvad angår det juridiske spørgsmål om sikkerhedsrådets myndighed her, opfatter jeg denne resolution fra generalforsamlingen som retningsgivende i den forstand, at man forventer, at sikkerhedsrådet på dette grundlag skal tage sagen op og iværksætte sanktioner.

Endelig vil jeg om de realpolitiske muligheder for en rigtig politik, som gang på gang har været drøftet, sige, at det jo ikke kan nytte noget at nægte, at modstanden og det manglende initiativ her stammer fra NATOs 4 ledende magter, USA, Storbritannien, Frankrig og Vesttyskland, og at disse stater, repræsenterende over 80 pct. af Sydafrikas handel og med milliardinvesteringer i Sydafrikas industri, på et hvilket som helst tidspunkt er i stand til at lægge et afgørende pres på Sydafrikas regering.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Jeg vil gerne have bemærket, at i det, det ærede medlem sagde i anden omgang, ligger der i og for sig en erkendelse af, at retstilstanden er sådan, som jeg refererede den. Jeg håber, at det ærede medlem er enig med mig i, at når FN-pagten forudsætter en række forskellige foranstaltninger bragt i anvendelse, må disses anvendelse ske i overensstemmelse med de forudsætninger, FN-pagten selv angiver. Hvis de foranstaltninger, der her er tale om, bliver vedtaget af sikkerhedsrådet, er retsgrundlaget et andet, end det er med den resolution, som i dag kun er vedtaget af generalforsamlingen, og som ikke engang er lovligt vedtaget.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Kai Moltke til udenrigsministeren:

„Hvordan er regeringens stilling til den søfarts- og handelsblokade, der på initiativ fra USAs regering gennemføres af de fleste vestmagter over for republikken Cuba — uanset den kendsger-

ning, at der mellem det sidstnævnte land og FN ikke findes nogen konflikt?“

Kai Moltke: Ja, jeg ville i og for sig gerne have fritaget den højtærede udenrigsminister for at skulle besvare et dobbeltspørgsmål vedrørende boykot og handelsblokade. Men det er min opfattelse, at det af tekniske grunde vil være rigtigt at skille de to problemer ad.

Når jeg rejser spørgsmålet om Cuba, er det ikke mindst inspireret af den højtærede udenrigsministers erklæring om, at sanktioner som økonomisk blokade, skibsfartsspærringer, handelsboykot o. s. v. er foranstaltninger, som FN først griber til, hvor der virkelig er tale om en aktuel krigstrussel. Men for Cubas vedkommende ser man, at de samme magter, som nægter at bringe noget pres i anvendelse over for Sydafrika, har gennemført denne temmelig hårde søfartsblokade, medens en række af de magter, som modsætter sig det, dog nægter at lade cubanske fly lande på deres territorier.

Derfor kunne jeg ønske, at den højtærede udenrigsminister gav et klart svar på, om man billiger denne optræden fra en del af Danmarks allieredes side.

Det er så meget mere nødvendigt, som USAs repræsentant i De Forenede Nationer, hr. Stevenson, ifølge New York Times for den 16. april erklærede, at han under sine rejser i Europa havde modtaget en eftertrykkelig og almindelig forsikring om, at de europæiske stater støttede den cubanske politik, USA hidtil havde ført.

Jeg vil gerne rette det direkte spørgsmål til den højtærede udenrigsminister: gælder denne forsikring også et tilsagn fra Danmarks regering over for USA om, at man yder fuld politisk og moralsk støtte til blokaden af Cuba?

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Jeg går ud fra, at det ikke er nødvendigt at minde om årsagen til de amerikanske foranstaltninger over for Cuba. Der er vel næppe heller grund til at minde om, at situationen omkring Cuba i efteråret skabte en overordentlig farlig international situation. Det tror jeg det ærede medlem vil være enig med mig i.

Jeg vil også gerne straks understrege,